

talelser fra det Tidspunkt, ogsaa fra „Vort Land“ — jeg har gaaet dem igennem nu, jeg tør ikke sige, at jeg læste dem den Gang —, ville De se, at Hr. Fjeldgaard rostes i høj Grad, men om det var ment, tør jeg ikke sige.

Det ærede Medlem fra Stege (Jessen) rettede en Henvendelse til mig i Anledning af Urolighederne under den Sporvejsstrejke, der var her i København i August og September. Det ærede Medlem gav en drastisk Fremstilling af Politiets Optræden, og han konkluderede derhen, at Justitsministeren burde lade denne Sag nøjere undersøge, og vel ogsaa derhen, at jeg burde misbillige Politiets Optræden. Da der nu har været skrevet saa utrolig meget om disse Forhold i Aviserne i de sidste Maanedes, og da det er Ting, der have beskæftiget Sindene i høj Grad, ønsker jeg at benytte denne Lejlighed til at klargøre for det høje Ting, og ogsaa for videre Kredse, hvad der i Virkeligheden er passeret ved de paagældende Lejligheder. Jeg ønsker det netop for at klargøre Politiets hele Stilling, saaledes at ethvert Medlem selv kan bedømme dets Optræden paa det paagældende Tidspunkt og se, om det har forløbet sig, se, om de Beskyldninger, der ere rettede mod det, ere korrekte eller ej. Jeg vilde egentlig helst gøre det saa grundigt, som det overhovedet kan gøres, det vil sige lige saa grundigt, som hvis Opgaven f. Eks. var at fremstille Forholdet til Paadømmelse af Landets Højesteret, men det vilde blive for vidtløftigt, thi Sagen er saa omfattende, at jeg anslaar den Tid, det vilde tage, til saa lang som 2—3 Folketingsmøder, naar Sagen skulde dokumenteres paa den Maade. Min Fremstilling skal imidlertid blive saa objektiv, som en saadan Fremstilling overhovedet kan blive. Jeg skal, idet jeg forudsætter den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse, hvad jeg anser for fornødent, ved Vidneforklaringer, Udskrifter af Rapporter og Retsprotokoller dokumentere for det høje Ting, hvad der i Virkeligheden er passeret, saaledes at Sandheden nu kan komme frem og blive fastslaaet.

Som ærede Medlemmer vide, begynde Sporvejsstrejken den 1. August dette Aar. Den Dag passerede der intet, som er Omtale værd. Den 2. August begynde Gadeuordenerne. Ved 8 $\frac{1}{2}$ -Tiden befandt sig i Allégade, der, hvor Frederiksberg Sporvejselskab har sin Remise, en Politistyrke under Ledelse af Hr. Politifuldmægtig Hugo Carstensen, der ikke var i Uniform,

men bar sit Politiskilt foran paa Brystet. Der var en Dreng, om hvem det siges, at han hujede og skreg. Politifuldmægtigen tager ham for at bringe ham ind paa Politistationen. Da han er kommen noget bort med ham, faar Politifuldmægtigen pludselig bagfra et kraftigt Næveslag lige i Nakken, saa han styrter forover, falder eller er i alt Fald nær ved at falde; han forstøver den ene Finger og faar Æmhed i Nakken. Drengen løber naturligvis sin Vej, da Taget slippes. To Politibetjente greb den Mand, der havde tilføjet Politifuldmægtigen Slaget i Nakken. Han gør heftig Modstand, de falde omkuld, men hans Modstand overvindes. Den vedkommende forklarer selv i Retten, at han erkender, at han, da han blev anholdt, gjorde Modstand mod Anholdelsen overfor de i Funktion værende Politibetjente og søgte at frigøre sig. Han indrømmer, at han med knyttet Haand tildelte Politifuldmægtigen et saa stærkt Slag, at denne faldt forover. For denne Forseelse vedtager han inden Retten en Bøde af 200 Kr. for Overtrædelse af Straffelovens § 200, jfr. Lov af 1. April 1911 § 1 og Politivedtægten, efter at Politifuldmægtig Carstensen efter Konference med Birkedommeren havde meddelt Retten, at han for sit Vedkommende kunde tiltræde en Ordning af Sagen, hvorefter Arrestanten erlagde en Bøde af 200 Kr. Jeg ved, at hvert Medlem i denne Sal vil finde, at denne Bøde snarere var for lav end for høj eller ubetinget for lav. Jeg ved det, siger jeg, fordi samtlige Medlemmer i denne Sal have været med til at stemme for den Lov, i Henhold til hvilken Bøden blev vedtaget, nemlig Loven af 1. April 1911 § 1. Efter dette høje Tings Ønske blev § 1 netop ændret fra den Skikkelse, hvori den var foreslaaet fra Justitsministeriets Side, for at faa strengere Fængselsstraffe for raa og brutale Overfald, og hvis jeg ikke husker meget fejl, stemte alle Medlemmer i denne Sal for det paagældende Lovforslag. Og naar det af det ærede Medlem fra Stege Sp. 274 siges: „Jeg bruger med velberaad Hu Ordet „Overfald“, fordi det er min Mening, at det kun kan karakteriseres som Overfald paa en fredelig Befolkning, hvad der skete ved denne Lejlighed, Overfald paa fredelige Borgere, som i Virkeligheden intet som helst ulovligt foretog sig“ — saa ville ærede Medlemmer ogsaa indrømme, at disse Ord ikke passe. Her er et Tilfælde, hvor der skete et Overfald — det er rigtigt nok, et raat og brutalt Overfald, men det skete paa en Politifuldmægtig i